

«Αν έχεις αμαρτίες, να

μην απελπιστείς, αυτά δεν παύω να σας τα λέω συνεχώς, και αν κάθε μέρα αμαρτάνεις, να μετανοείς καθημερινά. Γιατί η μετάνοια είναι το φάρμακο κατά των αμαρτημάτων είναι η προς τον Θεόν παρρησία, είναι όπλο κατά του διαβόλου, είναι η μάχαιρα πού του κόβει το κεφάλι, είναι η ελπίδα της σωτηρίας, είναι η αναίρεση της απογνώσεως. Η μετάνοια μάς ανοίγει τον ουρανό και μάς εισάγει στον Παράδεισο. Γι' αυτό (σου λέω), είσαι αμαρτωλός; μην απελπίζεσαι. Ίσως βέβαια αναλογιστείς. Μα τόσα έχω ακούσει στην Εκκλησία και δεν τα ετήρησα. Πώς να εισέλθω και πάλι και πώς και πάλι να ακούσω; Μα γι' αυτό ακριβώς πρέπει να εισέλθεις επειδή, όσα άκουσες δεν τα ετήρησες. Να τα ξανακούσεις, λοιπόν, και να τα τηρήσεις. Εάν ο ιατρός σου βάλει φάρμακο στην πληγή σου και παρά τούτα

δεν καθαρήσει, την επομένη ημέρα δεν θα σου ξαναβάλει πάλι; Μη ντρέπεσαι, λοιπόν, να ξαναέλθεις στην Εκκλησία. Να ντρέπεσαι όταν πράττεις την αμαρτία. Η αμαρτία είναι το τραύμα και η μετάνοια το φάρμακο. Αν, λοιπόν, έχεις παλιώσει σήμερα από την αμαρτία, να ανακαινίσεις τον εαυτό σου με τη μετάνοια. Και είναι δυνατό, μπορεί να πει κανείς να σωθώ, αφού μετανοήσω; Και βέβαια είναι. Μα, όλη τη ζωή μου την πέρασα μέσα στις αμαρτίες, και εάν [\(περισσότερα...\)](#)